

Arrest

nr. 295 207 van 7 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Elmiera DARESHOERI
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 25 september 2023 en van de beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. E. DARESHOERI, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In hoofde van verzoekster werd op 25 september 2023 een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politiezone RIHO op 25.09.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw,:

naam: A.

voornaam: L.

geboortedatum: 01.06.1991

geboorteplaats: Sidi Boutmime

nationaliteit: Marokko

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart naar België gekomen te zijn en niet te willen terugkeren omdat ze bij haar partner wil blijven. Betrokkene diende een meldingsfiche in van voorgenomen huwelijk met haar partner die beschikt over recht op verblijf in België, te Roeselare. Echter werd hier nooit gevolg aan gegeven en werd er dus nooit een huwelijk geregistreerd. Bovendien geeft de intentie om te huwen geen automatisch recht op verblijf aan betrokkene. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkeneachterna reizen naar Marokko. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene haalt ook haar samenwoning aan met haar partner die beschikt over recht op verblijf, met wie zij een vaste relatie verklaart te hebben. Deze verklaring is op zich geen basis voor een verblijfsrecht in België. Wel staat het betrokkene vrij om, steunend op deze relatie, de nodige stappen te zetten om een wettelijke basis te creëren en daarna een procedure verblijfsmachtiging op te starten.

Verder verklaart betrokkene geen andere familieleden, kinderen of duurzame relaties in België te hebben, wel verklaart betrokkene dat haar ouders, broer en kind in Marokko verblijven. Zij beschikt aldus over een sociaal netwerk waarop zij na haar repatriëring kan terugvallen en die haar kan bijstaan tijdens haar re-integratie.

Tot slot verklaart betrokkene medicatie te nemen voor haar schildklier maar vermeldt dat dit haar niet belemmert om terug keren naar Marokko. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louterom de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert 2,5 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.06.2022 dat haar betekend werd op 25.08.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2,5 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op dewettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.06.2022 dat haar betekend werd op 25.08.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart naar België gekomen te zijn en niet te willen terugkeren omdat ze bij haar partner wil blijven.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart medicatie te nemen voor haar schildklier, maar vermeldt dat dit haar niet belemmert om terug keren naar Marokko. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

1.2. Op dezelfde dag werd aan verzoekster een inreisverbod voor de duur van twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid van de vordering

2.1. Ontvankelijkheid ratione temporis

Artikel 39/57, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering [i.e. de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid] wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In de bestreden beslissingen wordt erop gewezen dat aan verzoekster reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 25 augustus 2022 en dat zij daaraan geen gevolg heeft gegeven. Verzoekster bevestigt overigens uitdrukkelijk in haar verzoekschrift dat zij reeds eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve wordt de termijn krachtens de tweede zin van de hiervoor geciteerde bepaling teruggebracht tot 5 dagen.

De bestreden beslissing werd aan verzoekster betekend op 25 september 2023. De beroepstermijn van 5 dagen begon daags nadien te lopen en liep af op 30 september 2023. Omdat dat een zaterdag was werd de vervaldag conform artikel 39/57, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, zijnde maandag 2 oktober 2023. De vordering, die werd ingediend op 5 oktober 2023 is derhalve in beginsel laattijdig. Ter zitting worden echter elementen bijgebracht die op het eerste gezicht blij kunnen geven van een geval van overmacht, zodat de vordering moet worden geacht tijdig te zijn ingediend.

2.2. Ontvankelijkheid ratione materiae

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen het inreisverbod, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...].”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Verzoeksters argument dat het inreisverbod een accessorium is van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat het gepast is om de beide beslissingen samen te beoordelen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In het arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof immers het volgende gesteld:

“B.9.2. Volgens artikel 1, 8°, van de wet van 15 december 1980 is een inreisverbod « de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt ».

Artikel 74/11 van die wet bepaalt de nadere regels van het inreisverbod.

Een inreisverbod is niet mogelijk zonder beslissing tot verwijdering. Een inreisverbod heeft slechts betekenis indien het vergezeld gaat van een verwijderingsmaatregel.

B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel. Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is."

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de ernstige middelen

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 44 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, afzonderlijk en samengelezen en van de artikelen 3, 12 en 8 van het EVRM.

Nadat zij een theoretische uiteenzetting geeft van de geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betoogt verzoekster het volgende:

“In de motieven van het bestreden bevel blijkt met geen woord gerept over het legale verblijf van verzoekster in Spanje als arbeidsmigrant, en van haar onafgebroken verblijf in België sinds 2020. Evenmin wordt er op geen enkel ogenblik in de bestreden beslissing rekening gehouden met het opgebouwd gezinsleven en privéleven van verzoekster tijdens haar verblijf.

Ook dit aspect, beschermd door artikel 8 EVRM, dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het privéleven en gezinsleven van verzoekster. Evenmin toont verwerende partij aan dat het geven van een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering artikel 3 EVRM en artikel 12 EVRM niet schaaft.

14.

Vervolgens stelt verwerende partij ten onrechte dat er een risico op onderduiken bestaat.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.06.2022 en dat verzoekster haar verblijf niet op een wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren en dat er mede hierdoor een risico op onderduiken bestaat conform artikel 74/14 §3,1°.

Door de verwerende partij werd echter nergens uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria dit risico op onderduiken, dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden, is gebaseerd.

Verwerende partij beweert enkel dat verzoekster na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend heeft binnen de door de wet voorziene termijn.

Kennelijk vergeet verwerende partij te vermelden dat verzoekster als arbeidsmigrant over een geldig verblijfsrecht in Spanje beschikte en haar verblijf in Europa inderdaad wilde regulariseren. Nadat ze een relatie had met de heer L., bleef ze in België en wilde ze na het huwelijk een gezinsherenigingsprocedure starten. Ze werd door de politie in hun woning vastgehouden. Als gevolg hiervan heeft verzoekster geen gelegenheid gehad om een huwelijksaangifte in te dienen.

Het stoot dan ook tegen de borst van verzoekster dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat ze niet zou hebben getracht haar verblijf te regulariseren, terwijl zij de mogelijkheid daartoe thans niet krijgt.

De huwelijksdocumenten die verzoekster en haar partner hadden verzameld om een huwelijksaangifte in te dienen werd door de gemeente Roeselare niet aangenomen omwille van het feit dat de documenten zoals geboorteakte en scheidingsakte waren opgesteld in Frans.

Een dergelijke manier van handelen is dan ook een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster wijst er op dat in de bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden betreffende het gezins- en familieleven van verzoekster. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee rekening zou zijn gehouden. De verwerende partij was op de hoogte van het bestaan van een al dan niet vermeende partner van de verzoekster. Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier is een afweging terug te vinden aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoekster. Verzoekster maakt de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet prima facie aannemelijk (In de zaak RvV 158 368 /IX nr. 128 267 van 27 augustus 2014).

15.

Daarnaast stelt artikel. 44ter.,§ 1 en 2 VW dat wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke zij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

In de bestreden beslissing houdt verwerende partij echter helemaal geen rekening met de leeftijd, gezondheidstoestand van verzoekster en haar partner, haar gezinssituatie en affectieve band met de kinderen van haar partner, economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoekster een band heeft met haar land van oorsprong. Evenmin toont zij dringende redenen aan om dergelijke verregaande maatregelen te nemen.

Uit géén enkel objectief element in het dossier blijkt dat er een actueel en reëel risico tot onderduiken bestaat. Dat het louter niet beschikken van de bij artikel 2 VW vereiste documenten is onvoldoende om

een vasthouding, terugleiding naar de grens en een inreisverbod te rechtvaardigen. Dat de motivering heel duidelijk gebrekkig gemotiveerd en onredelijk is.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. Het bestreden bevel is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

16.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekster!

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Dat verzoekster onder de bescherming valt van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

17.

Verzoekster meent dat ze zich in deze situatie bevindt, nu ze haar privéleven en gezinsleven in het Rijk heeft gevestigd. Hiermee diende verwerende partij minstens rekening mee te houden ingevolge artikel 74/13 van de Vw. Dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM.

In casu, werd totaal geen rekening gehouden met het gezinsleven en privéleven van verzoekster in het Rijk. Het bevel om het land te verlaten m.o.o. op verwijdering, zorgt ervoor dat verzoekster gescheiden wordt van haar partner, schoonfamilie, kinderen van haar partner, vrienden en kennissen, hetgeen absoluut in strijd is met het artikel 8 EVRM.

Bovendien heeft de heer L. drie schoolgaande kinderen en kan verzoekster niet achtema reizen naar Marokko.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat het gaat om een tijdelijke verwijdering, maar gaat eraan voorbij dat aan verzoekster ook een inreisverbod werd opgelegd van 2 jaar in navolging van het bestreden-bevel om het grondgebied te verlaten, en dat de rechtsgevolgen daarvan ontstaan van zodra ze daadwerkelijk van het grondgebied zal worden verwijderd.

De verwijdering van verzoekster is disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert een beëindiging van de familiale relaties en vormt op zich een ernstig nadeel.

De bestreden beslissing is in strijd met artikel 8 en 12 EVRM.

Dat het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen deel uitmaakt van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 Oktober 2003, Shvenko/Letland (GK), § 95-96).

Dat verzoekster alsook een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Dat het bevel om het land te verlaten m.o.o. uitzetting d.d. 25.09.2023 een inmenging van openbaar gezag is in het privéleven en gezinsleven van verzoekster (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46- 49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K M./Zwitserland, § 46).

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoekster een gezinsleven, een duurzame relatie, netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Dat verwerende partij niet alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken in haar beoordeling van de geoorlooftheid van het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van artikel 8 EVRM en dit artikel bijgevolg schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1.2. De verwerende partij heeft, hoewel zij daartoe behoorlijk was uitgenodigd, geen nota ingediend.

3.1.3. Verzoekster betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum of een geldige verblijfstitel, zodat de verwerende partij toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Wél stelt verzoekster in eerste instantie dat niet wordt gerept over haar legale verblijf in Spanje als arbeidsmigrant enerzijds, en haar onafgebroken verblijf in België sedert 2020 anderzijds. Evenmin wordt rekening gehouden met het opgebouwde gezins- en privéleven tijdens haar verblijf. Zij koppelt hieraan de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven,

zijn huis en zijn briefwisseling. Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is echter niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Er moet worden vastgesteld dat verzoekster nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België. In tegenstelling tot wat verzoekster meent te kunnen laten gelden, speelt het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet, en is er geen sprake van een inmenging, maar moet dus onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om haar op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privé-en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters verklaringen omtrent de samenwoning met haar partner met wie zij verklaart een vaste relatie te hebben, maar van oordeel is dat er geen schending voorligt van artikel 8 van het EVRM. Zo heeft de verwerende partij gesteld dat deze verklaring op zich geen basis is voor een verblijfsrecht in België, dat het verzoekster vrij staat om de nodige stappen te zetten om een wettelijke basis te creëren en daarna een procedure verblijfsmachtiging op te starten, dat het voorgenomen huwelijk nooit werd geregistreerd, dat de intentie om te huwen überhaupt geen automatisch recht op verblijf geeft, dat de huidige verwijdering slechts tijdelijk is en geen beëindiging vormt van de familiale relaties, dat verzoeksters partner haar kan achterna reizen naar Marokko en dat zij verklaart geen andere familieleden, kinderen of duurzame relaties in België te hebben.

Het komt derhalve aan verzoekster toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat zij zich in dermate bijzonder uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat een terugkeer alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zou betekenen.

Verzoekster stelt ter zake dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat het gaat om een tijdelijke verwijdering nu haar ook een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van twee jaar en wijst erop dat haar partner drie schoolgaande kinderen heeft en haar dus niet kan achterna reizen naar Marokko.

De Raad is van oordeel dat het gegeven dat haar partner schoolgaande kinderen heeft, er niet aan in de weg staat dat hij, om de duur van het inreisverbod te overbruggen, verzoekster bezoekt tijdens de schoolvakanties, voor zover al zou zijn aangetoond dat de kinderen niet voor een korte periode door hun moeder of elders kunnen worden opgevangen. Voor het overige zijn er nog de hedendaagse communicatiemiddelen die verzoekster toelaten om contact te blijven houden met haar partner en diens familie in België voor de duur van het inreisverbod. Verder kan nog worden gewezen op de verschillende

mogelijkheden tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont op het eerste gezicht niet de vereiste uitzonderlijke omstandigheden aan. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij een ondeugdelijke beoordeling heeft gemaakt van haar gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en de daarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgelegde corresponderende verplichting om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing onder meer rekening te houden met het gezins- en familieleven.

In de mate dat verzoekster zich beroept op haar privéleven in België, kan zij worden bijgetreden waar zij stelt dat het begrip 'privéleven' doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). Verzoekster legt echter geen enkel begin van bewijs voor van een dergelijk netwerk van relaties, en de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door haar langdurige verblijf volstaat niet om een beschermenswaardig privéleven te doen aannemen. Ook in die optiek toont verzoekster dus niet aan dat zij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen. Zij heeft dan ook geen belang bij haar grief dat de verwerende partij hiermee geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoekster beroept zich verder op artikel 12 van het EVRM.

Artikel 12 van het EVRM houdt een recht in om te huwen maar niet op een plaats naar keuze. Enkel wanneer de huwelijksplannen concreet en ernstig zijn en niet redelijkerwijze kan worden gevraagd om het huwelijk elders te sluiten, kan een verwijdering in strijd zijn met artikel 12 van het EVRM (Commissie Mensenrechten, 12 juli 1976, nr. 7175/75, X v. Federale Republiek Duitsland (onontvankelijkheidsbeslissing)). Verzoekster geeft geen enkele toelichting omtrent de aangevoerde schending en zij toont dus niet aan dat de bestreden beslissing haar zou verhinderen het huwelijk in een ander land af te sluiten. Een schending van artikel 12 van het EVRM ligt op het eerste gezicht niet voor.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, en verzoeksters argument dat zij nergens meer terecht kan in haar land van herkomst, lijkt zij er volledig aan voorbij te gaan dat zij ten overstaan van de verwerende partij verklaarde dat haar ouders, broer en kind in Marokko verblijven, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij daarop stelt dat zij er wel degelijk een sociaal netwerk heeft waarop zij na haar repatriëring kan terugvallen. Verder laat zij de motivering over haar gezondheidstoestand en artikel 3 van het EVRM volstrekt ongemoeid. Een schending van deze bepaling is niet aangetoond.

Verzoekster beroept zich verder op artikel 44ter van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met deze bepaling.

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de burger van de Unie of zijn familielid. Wie wordt beschouwd als een familielid van een burger van de Unie wordt gedefinieerd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Wat partnerrelaties betreft gaat het om "1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;" of "2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten." Verzoekster toont niet aan dat zij zich in één van deze gevallen bevindt en dus evenmin dat zij moet worden beschouwd als een familielid van een Unieburger in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zodat zij evenmin aantoonde dat de verwerende partij toepassing had moeten maken van artikel 44ter van diezelfde wet.

Verzoekster voert tot slot aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat en dat nergens wordt uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria dit risico op onderduiken is gebaseerd.

Verzoekster kan niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk verwezen naar de wettelijke criteria als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Immers, de verwerende partij baseert zich op artikel 74/13, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, dat haar toelaat om geen termijn toe te staan in geval van een risico op onderduiken. Dit risico op onderduiken wordt gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet:

"11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk

is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

In artikel 1, § 2 worden onder andere de volgende criteria opgesomd:

“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;”

En

“4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

*a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;
[...].”*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar dat toepassing werd gemaakt van deze wettelijke criteria. Het komt derhalve aan verzoekster toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze criteria in haar geval niet correct zijn ingevuld.

Verzoekster betoogt ter zake dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij als arbeidsmigrant over een geldig verblijfsrecht in Spanje beschikte en haar verblijf in Europa wilde regulariseren nadat ze een relatie had gekregen met haar partner, maar dat zij daartoe de kans niet heeft gekregen omdat ze, door haar vasthouding, niet de gelegenheid heeft gehad om een huwelijksaangifte in te dienen en daardoor dus ook geen gezinsherenigingsprocedure kon opstarten. De huwelijksdocumenten die verzoekster en haar partner hadden verzameld om een huwelijksaangifte in te dienen werden door de gemeente niet aangenomen omdat zij waren opgesteld in het Frans, zo betoogt zij nog.

De Raad wijst erop dat verzoekster niet aantoont dat het enkele feit dat verzoekster in het verleden een visum heeft gehad om als arbeidsmigrant in Spanje te verblijven een element is dat had moeten worden betrokken in het besluitvormingsproces. Zij ontkent immers niet dat zij thans geen legale verblijfsstatus heeft, meer nog, bevestigt dat dat niet het geval is door erop te wijzen dat zij haar verblijf in Europa wil regulariseren.

Wat betreft de argumentatie inzake haar poging tot het indienen van een huwelijksaanvraag, stelt de Raad vast dat uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekster reeds gedurende 2,5 jaar samenwoont met haar partner en diens drie kinderen, dat zij reeds in juni 2022 naar het stadhuis zouden zijn geweest om de huwelijksaanvraag wettelijk in orde te maken, maar dat er een probleem was om de documenten te bekomen dan wel ze op een correcte manier te laten vertalen. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster, niettegenstaande zij stelt reeds 2,5 jaar samen te wonen met haar partner, tot op heden geen huwelijksaanvraag, laat staan een procedure met het oog op gezinshereniging heeft ingediend. Aangezien zij en haar partner moesten weten dat verzoekster illegaal in België verbleef, kwam het hen toe om zich te bekwamen in de regelgeving waarop zij zich wenst te beroepen en de nodige diligentie aan de dag te leggen bij het regulariseren van haar verblijf, zeker nu zij reeds op 25 augustus 2022, en dus meer dan een jaar geleden reeds in het bezit werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan zij geen gevolg heeft gegeven.

Gelet op de voorgaande vaststellingen toont verzoekster niet aan dat op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou zijn geoordeeld dat er een risico op onderduiken bestaat en dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.1.4. Het enig middel is niet ernstig.

3.2. Nu niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden, volstaat deze vaststelling om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. HEIRBAUT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

A. WIJNANTS